

Les 10 Ella lacht weer (vervolg)

Ella en Lester fietsen naar de hei. Het is al schemerig.

„Ik weet waarom we helemaal naar de hei gaan,” zegt Ella.

„Op de hei is het lekker rustig, hè Lester. Niemand die je ziet. Gezellig, wij met ons tweetjes, samen ...”

„Op de hei kun je goed naar de sterren kijken,” zegt Lester.

„Je bent er ver weg van het licht van de stad. Het is vandaag mooi onbewolkt. We kunnen heel ver kijken.”

„Hoe ver?” vraagt Ella.

„Sommige sterren in het uitspansel staan duizenden lichtjaren van ons vandaan,” weet Lester. Terwijl ze afstappen en hun fietsen tegen een berk zetten, legt Lester uit wat een lichtjaar is.

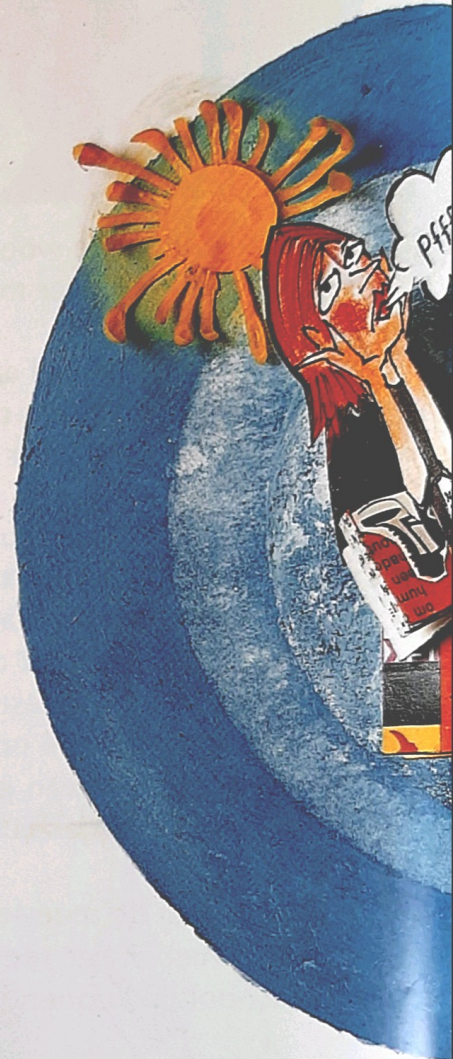
„Het licht is een golfbeweging. Net zoals in de zee een golf zich door het water verplaatst, zo verplaatst het licht zich als een golf door de ruimte. Maar licht gaat wel onnoemelijk snel.”

Ella gaat op de grond zitten. Lester gaat naast haar zitten. Het is nu zo goed als donker. Ze zien de eerste sterren.

„Hoe snel gaat het licht?” vraagt Ella.

„Driehonderdduizend kilometer per seconde. In een jaar tijd legt het licht een afstand af van bijna tien biljoen kilometer. Die afstand noemen we dan ook een lichtjaar. En een biljoen is ...”

„Ja,” zegt Ella, „dat weet ik. Een biljoen is een één met twaalf nullen.” Ze kijkt naar het gezicht van Lester. Zijn voorhoofd blinkt in het maanlicht. Ella slaakt een zucht. Als dit een film was, zouden ze nu gaan zoenen. Maar het is geen film. Het is echt. En Lester kijkt haar niet aan.

Hij kijkt naar de sterren. En hij vertelt. „Kijk die ster daar. Het licht van die ster heeft er honderd jaar over gedaan om ons te bereiken. Misschien kijken we wel naar een ster die op dit moment niet meer bestaat.”

„Wil je chocola?” vraagt Ella. Ze haalt een reep uit de zak van haar jas en breekt hem doormidden. Lester neemt de halve reep aan. Van chocola kom je in een romantische stemming. Dat heeft Ella wel eens ergens in een magazine gelezen.

„Een ster ontstaat, doordat gasdeeltjes met elkaar samenklonteren,” gaat Lester verder. „Dat kan miljoenen jaren duren. De klont wordt steeds groter. De gasdeeltjes botsen tegen elkaar. Er ontstaat energie en de ster gaat stralen.”

Ella is in slaap gevallen. Haar hoofd rust tegen de schouder van Lester. Slaapt ze echt of doet ze alsof?

„Kijk daar!” roept Lester.

Ella schrikt wakker. „Ik zie niks.”

„Je bent te laat. Het is al voorbij,” zegt Lester. „Dat was een meteor, een vallende ster. Als een stuk steen vanuit de ruimte onze dampkring binnenvalt, verbrandt het. Dan zie je een streep van licht.”

„Ik krijg het koud,” zegt Ella. „Kom, we gaan naar huis.” Ze stappen op en lopen naar hun fietsen.

„Rijd jij maar voorop,” zegt Ella, „dan volg ik jou wel.”

„Nee,” zegt Lester. „Jij moet voorop. Mijn licht is kapot.”